

трѣбва нѣкой да я разчете. Единственъ попъ Никола разчита писмото и съобщава на всички хора, че презъ тази нощъ Богъ се е родилъ... Дохажда редъ на мама. Пѣсенъта се промѣня. Гласовѣтъ на пѣвцитѣ ставатъ по-кротки, сякашъ догонватъ играта на сънна вълна... Света Недѣля е заспала и е сънувала сънъ. Сънувала е дърво орѣхово и на дървото до три птици, кукувици. . .

Голѣмата ми сестра, която е женена, щомъ чува пѣсенъта за Ръблювица — за беззжбата невѣста, и се намръщва. Заканва се на коледаритѣ, че нѣма да ги дарува съ нищо. Втората ми сестра е годеница. Тя стои права и гледа съ усмивка коледаритѣ. Нейната пѣсень е весела, съ леки подхвърляния за мързеливия годеникъ. Но пѣсенъта на третата ми сестра — момата — е най-хубава. Думитѣ сж капчици, а гласовѣтъ — свирчици.

Дъждецъ ще летне
ти руй, руйно ле,
Ти малка момне ле!
Трева ще никне,
ти руй, руйно ле,
ти малка момне ле,
Паунъ да пасе,
ти руй, руйно ле,
ти малка момне ле!...

Сестра ми се радва, смѣхъ се пука на устнитѣ ѝ и тя се обръща къмъ стената да не срещне очитѣ на коледаритѣ. Братъ ми, щомъ чува песеньта за юнака, който се хвали, че ще надбѣга слънцето съ конетѣ си, навежда глава и гледа яркитѣ шарки на чергата. Най-после дохажда и моя редъ. Коледаритѣ спиратъ за мигъ, поглеждатъ ме, усмихватъ ми се и веднага пакъ запѣватъ. Съ тая пѣсень тѣ ме причисляватъ къмъ ергенитѣ, а азъ се червя отъ стройнитѣ и игриви думи: